

TESTIMONI DEL MEU PAS PER L'EDIFICI DE LA POLICIA ESPANYOLA DE LA VIA LAIETANA DE BARCELONA

Bon dia.

Em dic Maria Teresa Lecha Berges i tinc 76 anys.

Primer de tot voldria tenir un record pels meus pares, Justa i Narcís, republicans i exiliats tots dos. I pel meu germà Toni, que és qui em va fer prendre consciència política des de molt jove...

També un record especial per la Mait Carrasco, Eva Serra i Llum López, tres dones valentes que també varen passar per aquest lloc terrorífic...

Per aquí hi he passat tres vegades... La primera, l'any 1981 al desembre. El dia 3, a les 2 de la matinada, la policia va trencar la porta de casa i va entrar (també a casa del veí amb gossos que varen saltar al nostre balcó) A casa érem quatre, en Carles Castellanos, els nostres fills, Carles i Pere, de 13 i 10 anys, i jo. Mentre em feien vestir, sempre davant de la policia, s'emporten en Carles, sense poder-me acomiadar....i no el veuria fins al cap de 8 o 9 dies...

Em vaig haver de quedar tota la nit amb la policia a casa, fins que a les 8 o 9 del matí em van deixar trucar a una amiga, l'Anna Oliva, perquè es fes càrrec dels nens...

Se m'emporten a comissaria i me n'adono de l'abast de la operació., que afecta gent de tots els Països Catalans...Tot són cops, insults i amenaces fins que em porten al calabós on em trobo la Teresa Aragonés, que estava embarassada, preocupada pel seu company, en Jaume Fernàndez, que semblava que s'havia pogut escapar i que la policia ens deia que s'havia penjat...i em mostraven una corda.....Vam estar 8 o 9 dies pujant i baixant als calabossos... envoltades d'incertesa i maltractaments...

Aquell mes de juny, al camp del Barça hi havia hagut un festival de Lluís Llach; i se'm veia en una fotografia desplegant una gran pancarta dels Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans; però, a més, la policia em deia que m'havien vist llançar fulls de Terra Lliure i que els havia de dir qui me'ls havia donat...Em varen tancar en una habitació dels horrors (plena d'objectes estranys) em varen pegar unes quantes bufetades i em varen passejar pels

terrats...tot accions intimidatòries, però jo sobretot estava preocupada per en Carles i pels meus fills...

En una d'aquestes anades a declarar, vaig veure de lluny a la mare d'en Carles, la Maria Llorens; la vaig cridar i ella em va dir: "Sigues ben valenta". Aquest seu crit em va encoratjar... i aquí voldria recordar també totes les mares que, encara que no estiguin ben bé d'acord sempre amb els seus fills o filles, han estat puntals en la lluita antirepressiva... com la meva mare, la Maria Llorens, la Isabel Puig, la Roser Massip, l'Amparo Baudés...i tantes d'altres que amb el seu suport han fet i fan més suportable la repressió ...

Al cap de 8 o 9 dies ens treuen dels calabossos, ens podem veure i abraçar uns quants, i ens posen emmanillats dins uns furgons que ens porten cap a Madrid... Un viatge terrorífic, un fred horrorós, sense abrics, els furgons metàl·lics amb només un banc estret al voltant; i la nostra companya Teresa Aragonés embarassada vomitant tot el viatge...

A Madrid ens posen en cel·les individuals, on no podem ni seure; i els guàrdies civils que ens miraven pels espells de les portes i ens deien que quan sortíssim ens matarien a tots...

Per fi em criden a declarar davant del Jutge. Uns advocats madrilenys amics ens acompanyen, a mi en Fernando Salas; i jo li dic la meva preocupació per les tortures que han rebut els companys i companyes detinguts i l'advocat també.: "*Senyoria este tema nos preocupa mucho*"...el Jutge ni se'l mira i em pregunta si jo era de Terra Lliure; li dic que no i em deixa anar... Un corredor llarguíssim i fosc, al fons una porta i al carrer...en una ciutat desconeguda i en plena nit...

El segon cop que vaig estar aquí, va ser l'any 1982. Manifestació contra la LOAPA i una pancarta on hi diu INDEPENDÈNCIAEns detenen a quatre noies: la Mait, l'Eva, la Blanca i a mi, totes detingudes també el 81...i a dos nois en Carles Castellanos i en Ramon Pelegrí.

La policia enganya als nostres advocats: diuen que és una pur tràmit, que marxin tranquils i ens tenen 3 dies a Comissaria, fins que li toca el torn al jutge més mala bèstia d'aquella època i ens envia a la presó acusats de SEDICIO I

REBEL·LIÓ.... els nois a la Model, les noies a la Trinitat... un mes i mig, fins que l'Heribert Barrera demana a Madrid què passa amb nosaltres i sense cap tràmit ens treuen al carrer...

Cal dir que a la presó estàvem en cel·les individuals i separades de les comunes... ens revisaven les cartes, no podíem escriure en català a la Model... però això ja és una altra història...

El tercer cop, va ser l'any 1984, per una manifestació per la Llengua: portaven detinguts al carrer una colla de joves, entre ells el meu fill Carles; quan vaig anar a interessar-me per ell, vaig llençar a terra una pancarta que jo portava (llibertat Carles Benítez) i em varen ficar al furgó amb els nois...

Tot el camí fins a Comissaria no varen parar de pegar-nos i insultar-nos. A en Jordi Llobet, li varen fer menjar el full en català que portava. A Comissaria varen continuar la roda de cops i insults...fins que vaig poder trucar a l'advocat Gil Matamala i aquella nit ens va treure d'aquell antre, amb la promesa que l'endemà seríem allà per a poder anar al Jutjat amb el furgó... el jutge ens va deixar anar sense cap acusació...

Voldria afegir, que a causa de la meva professió d'infermera de l'Hospital Clínic vaig poder veure, al llarg del temps, un grapat d'homes i dones que havien de ser ingressats a l'Hospital a causa de les tortures infligides pels torturadors d'aquest edifici...

Dones i homes de diverses organitzacions, PCI, GRAPO, PSUC, bascos, Independentistes... l'Àlvar Valls i companys en vaga de fam, en Quim Pelegrí...entre d'altres i que gràcies a metges com l'Antoni Borràs vaig poder visitar i encoratjar...

Amb aquest testimoni voldria contribuir a fer d'aquest edifici un lloc per a la MEMÒRIA CONTRA LA REPRESSIÓ I LA TORTURA.

M Teresa Lecha Berges, Barcelona 5 de juliol del 2022